

OLGA VAN DER MEER

Tussen twee werelden

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘We zijn er. U kunt uitstappen, mevrouw Van Amsbeek.’ Leo’s stem klonk teder en plagend.

‘Mevrouw Van Amsbeek.’ Colette proefde haar nieuwe naam als het ware op haar tong. ‘Het klinkt nog erg vreemd, hoor.’

‘Je had ook je eigen naam kunnen houden als je dat gewild had.’

Ze schudde resoluut haar hoofd. ‘Nee, dank je. Dezelfde naam als mijn vader dragen, dat is niet iets waar ik veel behoefte aan heb. Bovendien vind ik het veel romantischer om jouw naam te hebben. De hele wereld mag weten dat we getrouwd zijn.’

Ze lachte naar hem en hij kon het niet nalaten om haar even snel een zoen te geven voor hij uit de wagen stapte.

Colette bewonderde het hotel waar ze voor stonden. Het was opgetrokken uit lichte bakstenen en voor ieder raam hingen bloembakken met vrolijk gekleurde planten erin. Het zag er gezellig en uitnodigend uit.

‘Ik heb goede herinneringen aan dit hotel,’ vertelde Leo terwijl hij hun koffers uit de wagen tilde. ‘Vroeger kwam ik hier vaak.’

‘Met je eerste vrouw?’ vroeg Colette ondoordacht.

‘Natuurlijk niet.’ Leo trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Zo onkies ben ik niet dat ik op huwelijksreis ga naar een hotel waar ik met Isa geweest ben. Je zou me beter moeten kennen. Ik kwam hier veel als kind, met mijn ouders. De toenmalige eigenaars leven niet meer, hun oudste zoon heeft het hotel overgenomen. We zijn ongeveer van dezelfde leeftijd, we speelden heel vaak samen.’

‘En haalden natuurlijk het nodige kattenkwaad uit,’ begreep Colette.

Leo grijnsde. ‘Nogal ja. Het hotel stond regelmatig op stelten door onze ondoordachte acties. Het gebeurde meer dan eens dat we uit elkaar gehaald werden, maar we bleven elkaar toch weer opzoeken.’

‘Hebben jullie later nog contact gehouden?’ wilde Colette weten. Ze liepen over de brede, marmeren treden het bordes op.

‘Soms. Pieter en ik zijn elkaar nog weleens tegen gekomen in de loop der jaren, maar zoiets verwatert snel. Toen hij echter hoorde dat ik naar zijn hotel wilde komen voor mijn huwelijksreis heeft hij meteen zijn beste suite voor ons gereserveerd. Daar is hij.’ Leo zette

zijn koffer neer en begroette een kalende, dikke man die enthousiast aan kwam lopen.

‘Eindelijk!’ riep hij uit. ‘Kerel, wat zie je er goed uit. Je bent weinig veranderd met de tijd.’

‘Jij wel,’ zei Leo meer eerlijk dan tactvol.

Het scheen Pieter niet te deren. Hij lachte luidkeels en klopte daarbij op zijn omvangrijke buik, die boven zijn broekriem uitpilde. ‘Ik weet het. Het goede leven, hè? Mijn Emma is de beste kokkin die je je voor kunt stellen, vandaar.’

‘Nooit geweten dat je haaruitval krijgt van goed eten,’ plaagde Leo gemoedelijk.

‘Dat is gewoon ouderdom,’ lachte Pieter. ‘Die op jou geen vat heeft gehad, zo te zien. Je bent nog even atletisch als vroeger, man. En dit is dus je nieuwe vrouw?’ Hij schudde Colette hartelijk de hand. Zijn blik gleed goedkeurend over haar slanke lichaam, hij floot bewonderend. ‘Geen wonder dat jij er nog zo jong uitziet, je moet haar natuurlijk wel een beetje bijhouden. Lieve schat, wat doe jij met zo’n oude man als Leo hier?’

‘Hou nou maar op, ja.’ Leo gaf Pieter speels een duw.

Colette zag echter aan hem dat zijn woorden hem geraakt hadden. Leo had meer last

van hun leeftijdsverschil dan zij. Voor haar was Leo gewoon Leo, de man waar ze van hield. Hij had haar echter heel lang gezien als de vrouw die zijn dochter had kunnen zijn, had hij haar aan het begin van hun relatie weleens toevertrouwd. Vijfentwintig jaar verschil was dan ook niet niets, al maakte dat Colette niet uit. Leo was altijd bang dat mensen hem zouden zien als de oude bok die ook nog een groen blaadjes lustte. De man van middelbare leeftijd die zo nodig opnieuw moest beginnen met een jonge meid. Vooral omdat hij nog maar pas gescheiden was toen hij Colette ontmoette, werden er in hun kennissenkring vaak grappen gemaakt over het feit dat hij zijn eerste vrouw Isa had ingeruild voor een jonger exemplaar. Hij was erg gevoelig voor de mening van de buitenwereld, wist Colette. Veel meer dan zij.

Maar zij had dan ook al de nodige ervaring op dat gebied, dacht ze even wrang. Haar ouders waren gescheiden toen zijzelf nog een kleuter was en haar vader had sindsdien de ene jonge vriendin na de andere versleten. Zelf werd hij steeds ouder, zijn vriendinnen bleven echter rond de twintig. De laatste vrouw die hij aan haar voor had gesteld was zelfs jonger dan Colette met haar vijfentwintig lentes.

Als zij zich iets aan moest trekken van het geroddel over hun gezin, had ze geen leven gehad. Als kind en puber had ze het vreselijk gevonden dat haar vader zichzelf zo belachelijk maakte, tegenwoordig maakte het haar echter niets meer uit. Ze wist al heel lang dat Lennard Zoutenbier geen vaderfiguur was en dat ze niet op hem hoefde te rekenen in tijden dat ze hem nodig had. Na het overlijden van haar moeder, twee jaar geleden, had ze alles in haar eentje moeten regelen. Haar vader was naar de begrafenis toegekomen met een blond meisje van eenentwintig aan zijn arm, die zich kirrend aan Colette had voorgesteld als ‘haar nieuwe stiefmoeder.’ Iets waar haar vader overigens smakelijk om had moeten lachen. Hij had haar zelfs verweten overgevoelig te zijn toen Colette met een vinnige opmerking had gereageerd. Het was Leo, de begrafenisondernemer die haar in die dagen begeleidde, die een ruzie wist te voorkomen door haar mee te tronen naar het buffet en haar een kop koffie te geven.

Ach, Leo... Colette glimlachte. Hij was alles voor haar, al beweerden veel mensen dat ze slechts een vaderfiguur zocht omdat Lennard het altijd af had laten weten. Bij Leo zocht

ze wat ze in haar jeugd gemist had, was de algemeen geldende opinie. Zij lachte daar om. Misschien hadden die mensen wel gelijk en zocht ze onbewust naar compensatie, maar wat maakte dat uit? Leo en zij hielden van elkaar, daar ging het om. Hij maakte haar leven compleet na de eenzame tijd die achter haar lag en hij had dankzij haar weer vertrouwen in mensen gekregen nadat Isa hem bedrogen had met zijn beste vriend. Ze vulden elkaar aan. Samen konden ze lachen, praten, huilen en vrijen. Wat wilde een mens nog meer? Iedere dag die ze tot nu toe samen met Leo had doorgebracht, was een gelukkige dag geweest.

Pieter begeleidde hen naar hun kamer, waar hij hen alleen liet.

Colette liep meteen naar de openslaande deuren die naar het balkon leidden. Leunend tegen de balustrade snoof ze diep de zilte zee-lucht op.

‘Daar zitten we dan, in Zeeland.’ Ze grinnikte. ‘En iedereen maar denken dat we naar een ver, exotisch oord gaan. Ze zullen vreemd opkijken als ze horen waar we werkelijk onze huwelijksreis doorgebracht hebben.’

‘Laat ze vooral maar denken dat we onbereikbaar ver weg zitten,’ lachte Leo met haar

mee. ‘Als ze weten dat we op slechts anderhalf uur rijden afstand zitten, heb je dikke kans dat er mensen ‘gezellig’ langskomen en daar heb ik helemaal geen zin in.’

‘Mijn idee. Ik heb genoeg aan jouw gezelschap.’ Colette sloeg haar armen om Leo’s nek en keek hem stralend aan. ‘Heb ik je vandaag al gezegd dat ik van je hou?’

‘Nog niet vaak genoeg, volgens mij.’ Hij kuste het puntje van haar neus. ‘En had ik je al gezegd dat je er schitterend uitzag als mijn bruid?’

‘Nauwelijks. Wat is de dag trouwens snel voorbij gegaan, hè? Maandenlang kijk je er naar uit, maar het is in een zucht voorbij.’

‘Je had nu in een feestzaal op de dansvloer kunnen staan, maar dat wilde je zelf niet,’ merkte Leo op.

Colette schudde haar hoofd. ‘Daar had ik geen behoefte aan, hoewel de dag op zich van mij veel langer had mogen duren. Maar zo’n feest... Nee hoor. Zoals we het nu gedaan hebben, met een uitgebreide lunch en daarna de receptie vond ik het prima. Een zaal vol dronken mensen die hossend achter elkaar aan lopen en die het nodig vinden om het bruidspaar op hun schouders te hijsen, hoeft voor

mij niet. Zullen we trouwens de koffers even uitpakken? Dan kunnen we ons opruimen en ergens gaan eten. Ik begin trek te krijgen.'

'Ik ook, maar niet in eten.' Met een glinstering in zijn ogen trok Leo haar naar zich toe. Het was niet moeilijk te raden wat hij wilde, maar het kwam niet in Colette op om te protesteren. Uitpakken en eten konden ze altijd nog. Met een zucht van geluk nestelde ze zich in zijn armen.

Het was al laat voor ze op zoek gingen naar een restaurant, maar aangezien het seizoen net begonnen was, was dat geen enkel probleem. Er waren nog genoeg zaken open waar ze een hapje konden eten. Terwijl Colette van haar uitgebreide visschotel genoot, kreeg Leo amper een hap naar binnen. Hij was te zeer vervuld van geluk om te kunnen eten. Nog steeds kon hij maar amper bevatten dat deze jonge, knappe en lieve vrouw van hem was gaan houden. Wat had hij haar nou helemaal te bieden? Hij was vijftientig jaar ouder, wat ondanks zijn atletische gestalte en zijn nog volle haardos niet te verbloemen viel. Hij had een mislukt huwelijk achter de rug waar hij een paar behoorlijke littekens aan overgehouden had en

hij kon haar geen kinderen geven. Dat laatste was één van de redenen waarom hij zich lange tijd op de achtergrond had gehouden, hoewel het wat hem betrof liefde op het eerste gezicht was geweest toen hij in zijn functie als begrafenisondernemer de uitvaart van haar moeder moest verzorgen. Colette was zo kwetsbaar en eenzaam geweest, hij had alles wel willen doen om haar te helpen. Toen hun zakelijke band uitgroeide tot vriendschap en later zelfs tot meer, durfde hij haar zijn gevoelens niet te bekennen. Colette was jong, ze moest een man van haar eigen leeftijd zoeken die haar alles kon geven wat ze van het leven verlangde, hield hij zichzelf voor. Er was echter geen houden aan. Hun gevoelens voor elkaar waren zo sterk dat alle praktische bezwaren als vanzelf wegvielen. Dat ze samen nooit kinderen zouden krijgen was voor Colette geen reden geweest om hun omgang te verbreken, hoewel ze graag moeder had willen worden. Ze had echter liever hem dan een eigen gezin, waardoor Leo zich extra verantwoordelijk voelde voor haar geluk. Hij had zichzelf tot taak gesteld haar gelukkig te maken, hoe dan ook. Tot nu toe was dat in ieder geval prima gelukt. Hun verschil in leeftijd gaf in de praktijk geen